

6 Minicuentos de Asel María Aguilar Sánchez

6 Μικροδιηγήματα της Άσελ Μαρία Αγκιλάρ Σάντσεθ

Traducción Stelios Karayanis /Μετάφραση Στέλιος Καραγιάννης

Ilustraciones [Εικονογράφηση] Kristina Tzeortziana Karayani*

Las rocas son los libros de los geólogos

[Οι πέτρες είναι τα βιβλία των γεωλόγων]

Asel María Aguilar Sánchez. Nació el 20 de mayo de 1977 en Manzanillo, Granma, Cuba. Egresada en el 2007 del Centro de Formación Literaria Onelio Jorge Cardoso en la Ciudad de la Habana. Sus libros Agua pequeña (2016) y Muchacha con frío (2019) fueron publicados por la Colección Sur, Cuba. Geóloga de profesión, trabaja actualmente en el Instituto Federal Suizo de Tecnología, ETH Zurich.

Η συγγραφέας παιδικής λογοτεχνίας και διηγημάτων Άσελ Μαρία Αγκιλάρ Σάντσεθ γεννήθηκε το 1977 στο Μανθανίγιο της Γκράνμα στην Κούβα. Σπούδασε γεωλογία στην Αβάνα και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Ισπανία. Ζει στη Ζυρίχη όπου εργάζεται ως ερευνήτρια.

Me gusta el frío / Μου αρέσει το κρύο

e gusta el frío,
por eso nací endiciembre. Cuando mami calentaba el almuerzo, yo me escapaba al rincón más fresquito de su panza, pegado a las costillas. Ahí mismo ella apagaba la hornilla eléctrica y por mi culpa, la comida de un lado quemaba la lengua y del otro, medaba la punzada del guajiro.

Μου αρέσει το κρύο,
γι αυτό γεννήθηκα το Δεκέμβρη. Όταν η μαμά ζέσταινε το πρωινό, εγώ κατέφευγα στην πιο δροσερή γωνιά της κοιλιάς της, κολλώντας στα πλευρά της. Εκείνη αμέσως έσβηνε την ηλεκτρική τοστιέρα και από λάθος δικό μου, το φαγητό από τη μια μεριά μου έκαιγε τη γλώσσα κι από την άλλη, με σούβλιζε στα χείλη

Si me molesto con mami / Όταν δυσανασχετώ με τη μαμά μου

i me molesto con mami y la rabieta me quita el aire y juro que no la quiero más, recuerdo que antes de que yo naciera y por cuidarme ella no se echaba agua y jabón en la cara, como hace la gente al levantarse: se la limpiaba con un paño húmedo para no dejarme sin respirar ni un solo instante.

Όταν δυσανασχετώ με τη μαμά μου και η λύσσα μου με κάνει να μη μπορώ να αναπνεύσω και ορκίζομαι ότι δεν θα την αγαπώ πια, θυμάμαι ότι προτού να γεννηθώ και προτού αρχίσει να με φροντίζει ,εκείνη δεν έριχνε νερό και σαπούνι πάνω στο πρόσωπο μου, όπως κάνουν οι άνθρωποι όταν ξυπνούν: μου το καθάριζε με ένα υγρό πανί για να μη μου κόβει την αναπνοή ούτε ένα λεπτό.

Aunque la abuela me bañe / Παρόλο που η γιαγιά μου με πλένει

Aunque la abuelame bañe con
jabón Bebito, mi
padre dice que yohuelo a perro. Él fue el primero en acercarse a mi
cuna de hospital y ya desde entonces sintió olor a cachorrito. Mi abuela se enfada con él,
dice que huelo a niña limpia. Y por las dudas, me perfuma con agua de violetas.

Παρόλο που η γιαγιά μου με πλένει με παιδικό σαπούνι, ο πατέρας μου λέει ότι βρωμάω σαν το σκυλί. Αυτός ήταν ο πρώτος που με πλησίασε στην κούνια μου στο νοσοκομείο και από τότε αισθανόταν ότι μύριζα σαν κουταβάκι. Η γιαγιά θυμώνει μαζί του, λέει ότι μυρίζω σαν ένα πεντακάθαρο μωρό. Και προς άρση πάσης αμφιβολίας με αρωματίζει με νερό από βιολέτες.

Mis padres estudian / Οι γονείς μου σπουδάζουν

is padresestudian en

una escuela en otra ciudad, muy lejos. El lunes es el día más feo, ellos tienen que irse. Abuela y yo los acompañamos hasta la puerta, después hasta la esquina, para que no se pongan tristes. Ellos se despiden y me besan. Pero los llevamos hasta la otra esquina más abajo. Un cariñito. Luego, hasta el parque. Una lágrima. Y así, sin darnos cuenta, llegamos hasta la estación. No hay remedio, de todas formas se van a su escuela, llorando. De regreso, la abuela no puede esconder las pantuflas ni yo la blusa sucia de mango, lejos del barrio, en la otra punta de la ciudad.

Οι γονείς μου σπουδάζουν σε μια σχολή σε μια άλλη πόλη, πολύ μακριά. Η Δευτέρα είναι η πιο άσχημη μέρα γιατί εκείνοι πρέπει να φύγουν. Η γιαγιά κι εγώ τους συνοδεύουμε ως την πόρτα, μετά ως τη γωνία, για να μη νιώθουν λυπημένοι. Εκείνοι μας αποχαιρετούν και με φιλούν. Αλλά τους πάμε ως την άλλη γωνία πιο κάτω. Μια μικρή ένδειξη στοργής. Μετά, ως το πάρκο. Ένα δάκρυ. Κι έτσι, δίχως να το καταλάβουμε, φθάνουμε ως το σταθμό. Δεν υπάρχει λύση, είναι υποχρεωμένοι να πάνε στη σχολή και κλαίνε. Κατά την επιστροφή, η γιαγιά δεν μπορεί να κρύψει τις παντόφλες ούτε εγώ τη λερωμένη μπλούζα μου από το μάγκο, μακριά απ' τη γειτονιά, στην άλλη άκρη της πόλης

Nunca me orino en mi cama / Ποτέ δεν κατουριέμαι στο κρεβάτι μου

unca me orino en mi cama aunque haga frío. Mami se pondría muy brava, aun ella no ha olvidado que me demoré en nacer y le hice en la panza un gran embarro. Mi sábana es mucho más blanca que su panza. Así que si le hago algo encima, voy a ganarme una nalgada, mucho más fuerte que la del doctor que descubrió el desastre el día que yo nací.

Ποτέ δεν κατουριέμαι στο κρεβάτι μου κι αν ακόμα κάνει κρύο. Η μαμά μου θα θύμωνε πολύ, ακόμα δε ξέχασε ότι τη δυσκόλεψα μέχρι να γεννηθώ, και της έκανα μια τομή στην κοιλιά της. Το σεντόνι μου είναι πολύ πιο λευκό από την κοιλιά της. Έτσι αν της κάνω κάτι από πάνω, θα με φιλοδώρησει με ένα σπρώξιμο με το μηρό της πολύ πιο δυνατό απ' αυτό του γιατρού που ανακάλυψε την καταστροφή τη μέρα που εγώ γεννήθηκα.

Dijo la abuela que cuando empecé / Η γιαγιά είπε ότι όταν άρχισα να τρώω

ijó la abuela que cuando empecé a comer, cambié el color.

De bebé, estaba blanca porque solamente tomaba leche; al empezar con plátano y patatas cogí color de niña pequeña, que es distinto al color de bebé. El plátano por dentro es clarito y la malanga, también. Me encanta la ciruela y la ensalada de tomate, quisiera comerlas, pero no me atrevo.

Η γιαγιά είπε ότι όταν άρχισα να τρώω, άλλαξα χρώμα. Μπεμπούλα ήμουν άσπρη γιατί έπινα μόνο γάλα» όταν άρχισα να τρώω μπανάνες και πατάτες πήρα το χρώμα του μικρού κοριτσιού, που είναι διαφορετικό από το χρώμα του βρέφους. Η μπανάνα από μέσα είναι λαμπερή και η καρύδα επίσης. Τρελαίνομαι για τα δαμάσκηνα και την ντοματοσαλάτα, θα ήθελα να τα φάω, αλλά δεν έχω όρεξη.

Kristina Tzeortziana Karayani [Atenas, 1994, Pintora]

La pintura fue siempre, para mí, un templo de soledad, de relajamiento y de creación. Incluso de niña, cuando era cualquier cosa menos tranquila, el arte era siempre la que me ponía en orden. Aunque flirteaba también, por épocas, con otras formas de arte, como la danza, la música, el teatro, incluso con la escritura de poemas diletantes, fue la pintura de quien me enamoré y con quien, finalmente, “me casé”. A mis doce años, comencé a estudiar el plan académico en Syros y realicé mis primeros exámenes en las escuelas de Bellas Artes de Atenas y de Tesalónica, a los dieciséis años. Al terminar el Instituto pasé a la escuela de Tesalónica en 2012 y me licencié con sobresaliente en 2012. La pintura y yo estamos juntos desde niños, crecimos juntos y, como toda pareja, también discutimos, estuvimos en desacuerdo, no trabajábamos juntos algunas veces, pero siempre el amor, la insistencia y la paciencia nos ataba cada vez más. Mi arte, principalmente figurativa y, a veces, no figurativa, es, antes que nada, antropocéntrica y se centra en la mirada, en el reflejo del alma del modelo-retrato, en conexión siempre con el espectador. Los rostros que elijo para representar figurativamente, son los de cada día, los hombres sencillos que estudio y, dentro de sus miradas, procuro estampar los elementos de sus caracteres y de su mundo anímico. Mi finalidad es conseguir una influencia mutua con el observador cuando aspiro a la activación de esas conexiones, por medio de las cuales la figura pintada se transforma en un rostro familiar o en un recuerdo.